

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2010

Start

Äntligen började scouterna för terminen! Simon hade längtat. Och nu var det dags. Han hade jättebråttom att få på sig scoutskjortan, hann knappt äta innan han stack iväg. Han skyndade sig så mycket så han kom till kyrkan 20 minuter för tidigt. Som tur var hade båda ledarna, Johanna och Oskar redan kommit så kyrkan och scoutlokalen var öppen.

- Vad ska vi göra idag, frågade Simon.

- Du var på hugget, sa Johanna, vi får väl se vad vi hittar på när de andra kommer.

Minuterna segade sig fram, men så hörde de att dörren öppnades och där stod Wilma.

- Hej, sa hon, visst är det idag vi börjar.

- Hej, och välkommen, sa Oskar.

Alex och Petter slet upp dörren och tumlade in och innan dörren hunnit slå igen så kom också Evelina och Niko.

- Är alla här, frågade Johanna

- Nej Martina saknas, sa Oskar. Är det någon av er som vet om Martina är på väg, fortsatte han.

- Hon sa hon skulle sluta i scouterna, sa Wilma.

- Sluta, är hon inte klok, det här är ju det roligaste man kan göra, nästan skrek Simon.

- Då blir ju patrullen Swampen utan sitt M, det går ju inte, sa Evelina tyst.

- Swapen, skrattade Alex.

- Sa hon varför hon tänkte sluta, frågade Johanna.

- Nej, sa Wilma, hon visste det nog inte själv. Och jag kunde ju inte tvinga henne.

- Det blir aldrig bra om man tvingar någon, sa Johanna.

- Jag vet, sa Niko, kan vi inte rita en stor teckning och skicka till henne och tala om att vi saknar henne. Swampen blir ju inte en riktig patrull utan alla finns med.

Det var en bra idé tyckte alla och så satte de igång. De letade reda på det största papper de kunde hitta, kriterior och färgpennor och så började de rita. Det var en innehållsrik teckning.

Bilder från olika scoutkvällar med spårningar, trefotsbygge, eldning, fiske, trädklättring, knopar, träd, fåglar och mycket, mycket mer. Mitt i hela teckningen ritade de ett stort hjärta och så skrev de: Vi saknar dej Martina, vi skulle bli glada om du kom tillbaka till Swampen.

- Hoppas hon blir glad när hon får den här, sa Evelina.

- Det hoppas vi med, sa de andra, hoppas att hon vill komma tillbaka till oss.

När det var dags för andakten den kvällen, flinade Simon mot Oskar och sa: Ritar Gud teckningar till oss när vi inte vill komma till honom?

- Ja, det kan man säga, sa Oskar. Hela Bibeln är som en stor teckning där Gud försöker berätta hur gärna han vill att vi ska vara med honom.

- Bibeln, är väl ingen teckning heller, skrattade Niko, inte en endaste bild, bara en massa ord. Då är vår teckning finare.

- Du har rätt, sa Oskar, det är inte så mycket bilder i Bibeln, inte så fina och färggranna som ni gjort ikväll. Men precis som ni gjort en teckning till Martina för att tala om att ni saknar henne och vill att hon ska komma tillbaka till Swampen, likadant kan man säga att Bibeln är. Den berättar om hur mycket Gud älskar oss allihop. Den berättar en massa berättelser hur Gud har gjort för att vi ska förstå att han älskar oss. Och liksom ni har ett stort hjärta i mitten av er teckning, så är Jesus som ett stort hjärta i mitten av Bibeln. Han är det största beviset på att Gud älskar oss. I Johannesevangeliet står det så här: "Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte ska gå under utan ha evigt liv." Den delen brukar kallas för lilla Bibeln, eftersom den sammanfattar allt som står i den.

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2010

Sackaios

Patrullen Swampen träffades som vanligt en tisdagskväll. De var på väg ut i skogen, plötsligt rusade Niko och Evelina i förväg, de sprang fram till ett träd och började klättra upp.

- Kom genast ner, skrek Johanna, tänk om ni ramlar ner och bryter benen. - Vi vill inte, ropade Niko och Evelina tillbaka.

- Nu gör ni som jag säger. Kom ner! De klättrade ner från trädet, men gick ganska sura en bit från resten av patrullen. När de kommit fram till scoutplatsen och satt sig ner sa Alex: Jag såg en bild i Bibeln på en gubbe som satt i ett träd och Jesus gick förbi nedanför. Var den gubben rädd för Jesus?

- Det var nog en bild på Sackaios du såg, sa Johanna. Nej han var inte rädd för Jesus, han hade klättrat upp i trädet för att kunna se bättre. Sackaios var jättekort och när nu Jesus skulle komma till staden där Sackaios bodde, så för att kunna se bra klättrade han upp i ett träd. Men vet ni vad som hände sedan? Nej, ingen visste hur det fortsatte. - Jo, sa Johanna, Jesus stannade nedanför trädet, tittade upp på Sackaios och sa kom ner. - Precis som du sa till Niko och Evelina, skrattade Martina. - Var Jesus rädd att Sackaios skulle ramla ner ur trädet och bryta benen, frågade Alex.

- Hade han brutit benen hade ju Jesus kunnat gjort dom hela igen, sa Petter. - Nej, jag tror inte Jesus var rädd för att Sackaios skulle ramla ner från trädet och bryta benen, sa Johanna. Jesus bad honom komma ner för han ville träffa honom. Jesus bad helt enkelt Sackaios att få komma hem och äta hos honom. När dom satt runt bordet och pratade så berättade Sackaios att han inte alltid var så snäll på jobbet. Hans jobb bestod i att sitta i en av portarna in till staden. Där fick människor betala tull för de varor som de hade med sig. Ofta tog Sackaios lite för mycket betalt, och det han tog för mycket det behöll han själv. - Vilken tjuv, sa Martina, så får man ju inte göra. - Nej, så får man inte göra, och alla människor i staden tyckte illa om Sackaios bara för att han gjorde så. Nu när han satt och pratade med Jesus vid middagsbordet så fick han dåligt samvete och ångrade sig.

- När jag får dåligt samvete får jag ont i magen, sa Simon. - Det tror jag Sackaios fick med, sa Johanna, och så bestämde han sig för att aldrig mer ta för mycket betalt av någon. Och inte nog med det, han bestämde att om han hade tagit för mycket betalt av någon skulle han lämna tillbaka det med ränta. Hade han tagit en krona för mycket så lovade han att betala tillbaka fyra kronor. - Va' synd att han inte tagit pengar av mej, jag hade behövt lite extra pengar, sa Niko. - Det kanske vi alla behöver ibland, svarade Johanna. Jesus blev jätteglad att Sackaios hade ändrat sig och det bästa av allt är att Sackaios blev mycket gladare när han var snäll mot andra istället för att lura dem på pengar. Han mådde mycket bättre och hade inte ont i magen när han skulle gå till jobbet längre. Sackaios blev en person som skrattade mycket och alla tyckte det var roligt att prata med honom. Den förvandlingen skedde bara för att han fick träffa Jesus och prata med honom en stund. - Vilken tur för Sackaios att Jesus upptäckte honom uppe i trädet, sa Martina. - Ja, visst var det, svarade Johanna.

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2010

Bön

Patrullen Swampen samlades som vanligt i scoutlokalen. Petter satt hela tiden och fingrade på sin nya mobiltelefon. Han var jätteglad för den och ville gärna visa upp den.

- Lägg ner telefonen i fickan, sa Oskar

Motvilligt stoppade Petter ner telefonen i byxfickan. Men det dröjde inte länge innan han hade tagit upp den igen.

- Lägg ner den, sa jag, annars tar jag ifrån dej den under scoutmötet, sa Oskar bestämt.

Petter la ner telefonen, men han tänkte hela tiden på den, vad stolt han var. Vilka funktioner som fanns. Och snart satt han med den i handen igen.

Oskar tittade argt på Petter.

- Jag tänkte jag skulle ringa till Jesus, flinade Petter. Har du numret?

- Du behöver ingen telefon för att ringa till Jesus, sa Oskar. Han kan höra dej ändå. Det kallas för att be.

- Men tänk va' häftigt om man kunde ringa till Jesus, sa Petter, då vore det roligare att prata med honom. Mycket roligare än att knäppa händerna och be.

- Eller skicka SMS, sa Niko.

- Varför är inte Jesus på Facebook, frågade Alex.

- Eller MSN, sa Wilma

- Nu får ni ge er, sa Johanna, men visst vore det kul att kunna prata med Jesus så direkt och få svar. Vi kan ju prata med honom, men det är många gånger svårt att höra hans svar. Fast det finns en massa olika sätt att be på. - Jag kan bara ett, sa Petter, knäpp händerna och be scoutbönen. - Är det någon som kan något annat sätt, frågade Johanna. - Man kan be med egna ord, sa Evelina, man behöver inte bara be scoutbönen. - Man kan tänka en bön, sa Martina. - I kyrkan, under gudstjänsterna på söndagarna så brukar vi ofta tända ett ljus och sätta i ljusbäraren, sa Johanna, det är ett sätt att be. Det finns många andra former också; man kan skriva sin bön på en lapp, man kan hålla en sten i handen och genom att känna den tunga stenen också tänka på och be för saker som är svåra och jobbiga. Ibland kan sång vara en sorts bön. Man kan be med knäppta händer som ni säger, men händerna behöver inte vara knäppta för att det ska kallas bön, det viktiga är det man tänker och menar när man ber. Att man ber med hjärtat brukar man säga. - Jag känner mej ofta lugn när jag ber, sa Simon. Det känns liksom gott inne i hjärtat. Och sitter jag riktigt tyst är det nästan som att Jesus svarar. Jag brukar be varje kväll innan jag somnar. Ibland somnar jag mitt i bönen, och det känns riktigt tryggt. - Det är en jättestor förmån som vi har, sa Johanna, att vi får be. Vi kan be till Jesus om allt som vi tänker på under en dag. Allt som händer. Det finns ingenting som han tycker är oviktigt, han vill veta allt som vi hittar på och han vill kunna hjälpa oss ibland. Vi kan också be för varandra. - Ja, när någon har det jobbigt, sa Simon

- Ja visst, när någon har det jobbigt, sa Johanna, men vi kan be för varandra alltid. Jag brukar varje kväll be för er som är scouter. Då säger jag till Jesus: Tack för mina fina scouter, Simon, Wilma, Alex, Martina, Petter, Evelina och Niko och min ledarkompis Oskar. Jesus jag vill att du är med dom imorgon så att dom får en fin dag. - Ber du så varje kväll, frågade Niko. - Ja, det gör jag.

- Va' häftigt, tänk att någon ber till Jesus om mej varje dag. Det tycker jag var jättefint. - Nu tycker jag vi alla ber tillsammans, sa Oskar, vi kan väl börja med att nämna varandras namn och sedan ber vi scoutbönen.

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2010

Andra samlingen – Den förlorade sonen

Det var tisdag igen, och tid för andra scoutträffen för terminen. Johanna och Oskar höll på att göra iordning i scoutlokalen. Då öppnades dörren försiktigt och Martina kom in.

- Hej, Martina, vad kul att se dej, sa Oskar och Johanna.

- Får jag komma fast jag tänkte att sluta, frågade hon.

- Självklart, alla var jätteledsna för att du inte var här förra veckan. Varför tänkte du sluta?

Var det något som vi hade gjort?

- Nej, jag vet inte, kände inte för det bara. Men jag blev jätteglad när jag fick teckningen och då skämdes jag nästan för att jag stannat hemma.

- Du ska inte skämmas för det. Ibland behöver man stanna upp och tänka efter lite. Och nu när du har varit borta en gång så kan det hända att du är ännu mer taggad att vara med.

Martina nickade. Nu slets dörren upp och Simon stormade in.

- Är Martina här, skrek han.

- Ja, här är jag, svarade hon.

- Bra då har Swampen fått tillbaka sitt M. Nu är vi en hel patrull igen.

Vid andakten satt scouterna i en ring. Johanna hade tänt några ljus på ett bord och så började hon berätta: Förra gången sa vi att Bibeln berättar om hur mycket Gud älskar oss. En av berättelserna handlar om en pojke, han kanske var tonåring, som bad sin pappa att få alla pengar han en dag skulle ärva och sen flyttade han iväg långt bort till ett annat land. Där slösade han bort alla pengar på mat, fester, spel och att ha roligt och till slut hade han inte ett enda öre kvar. Han var hungrig och törstig och fick ett jobb där han fick vakta grisar.

- Urk, grisar luktar illa, sa Niko.

- Kunde han inte fått ett bättre jobb, frågade Evelina

- Nej, svarade Johanna, det var det enda jobb som fanns. Och visst, grisarna luktade urk, han var fortfarande hungrig, fick inte ens äta grisarnas mat.

- Äta grismat, ny spyr jag, sa Niko.

- Han åt inte av grismaten, men han ville nästan för han var jättehungrig. Till slut bestämde han sig för att åka hem till pappan och sin storebror. Fast han skämdes jättemycket och visste inte om han skulle våga ta sig dit. När han kom på vägen mot huset där hans familj bodde, fick pappan syn på honom och han sprang ut på vägen, kramade om pojken och bestämde att nu skulle de ha fest. Godaste maten och finaste kläderna skulle fram. Pappan var jätteglad att pojken kommit hem. Men pojken skämdes för att han slösat bort alla pengarna. Det viktiga är att du är här, sa pappan. Likadant är det med Gud, han blir jätteglad när vi kommer tillbaka till honom.

- Lika glad som vi blev när Martina kom tillbaka, frågade Simon.

- Gladare, sa Johanna

- Men jag hade inte slösat bort några pengar, sa Martina.

- Nej, det går inte att jämföra att du var borta en gång från scouterna med den här pojken som bestämde sig för att flytta hemifrån, sa Johanna. Jesus berättade den här berättelsen för att vi ska veta att Gud väntar på oss varje dag och om vi bestämmer oss för att tro på honom så blir han jätteglad och vill ställa till världens fest i himlen.

- Men om jag alltid trott på honom, blir han inte glad över mej då, frågade Wilma.

- Jodå, han är glad över dej med. Det finns en pojke till i berättelsen, en pojke som hela tiden hade bott hemma hos pappan. Den pojken blev avundsjuk för att pappan ställde till med fest för brorsan som varit borta flera år. Men då sa pappan att han inte alls behövde vara avundsjuk, för han hade hela tiden tillgång till allt vad pappan har. Likadant är det med alla oss som tror på Gud och Jesus. Vi kan prata med honom varje dag och han vill vara nära oss fast vi inte ser honom. Och han håller på att förbereda världens häftigaste fest för oss den dagen vi får möta honom i himlen.